

Over curling-trainers &-ouders, ... en hun veeggedrag !

Vanuit mijn praktijk in het jeugdvoetbal merk ik meer en meer dat trainers en ouders onbewust verwende (voetbal)kinderen en (voetbal)jongeren creëren. Trainers en ouders gaan nog te vaak zelf de (spel)problemen van hun kinderen/spelers oplossen.

In de jeugdvoetbalwereld hoor ik de trainer nog heel vaak langs de lijn : “geef die bal naar Tom”, “schiet”, ... goed bedoeld maar wellicht niet beseffend dat de betrokken speler hier weinig uit leert omdat uiteindelijk de trainer beslist wat de beste oplossing is in de gegeven context. Veeggedrag dus! Of nog ... “trainer wil je mijn veter strikken ?” Wellicht krijg je een verrassende blik als je zegt “neen” ! Wie als trainer welwillend door de knieën gaat en onvoorwaardelijk de veters strikt, mist enerzijds een stimulans om in te zetten op de vaardigheid “veters strikken”, anderzijds een gemiste kans om de betrokken speler contact te leren leggen met andere spelers, die wel veters kunnen strikken, ... en de bewuste speler zo te leren om zijn “probleem” zelf op te lossen.

Wellicht heb ik ook als ouder heel wat curlingmomentjes beleefd en als een volleerde veegende curlingspeler het probleem van mijn kinderen opgelost. Zo herinner ik me nog dat ik halsoverkop naar school reed omdat dochterlief haar sleutel van haar schoolkuisje vergeten was of ik bracht de vergeten zwemspullen van mijn zoon naar school – stiekem afgevend op de speelplaats. Het zijn voorbeelden van een onschuldige manier van “iets oplossen voor je kind”.

Is het een utopie dat een kind leert om zelf te verwittigen als hij bijv. afwezig is op een training of niet kan spelen in het weekend ? Kiezen we als trainer/ouder niet te vaak voor het zelf snel wegbezemen van de problemen ? Wellicht ben je zelf niet altijd bewust van het feit dat je je als curlingtrainer of -ouder gedraagt. Ik hoop met dit stukje een ankertje te plaatsen en er voor te zorgen dat je de bezem af en toe bewust in de kast laat staan.

Als trainer wil je toch dat spelers zelfstandig oplossingen kunnen zien en uitvoeren in bepaalde spelsituaties ... autonome voetballers die in elke situatie een oplossing proberen en via gissen en missen sterker worden en groeien ? Ook ouders willen het beste voor hun kinderen en willen niet het verwijt krijgen dat ze te weinig betrokken zijn. Maar als ouders alles regelen voor hun kind(eren) voorkom je net zelfstandigheid en zijn het omgaan met tegenslagen en teleurstellingen grote struikelblokken op weg naar de volwassen(voetbal)wereld.

Hoe kunnen trainers/ouders kinderen/spelers helpen om zelfstandiger te worden ?

We schieten niet graag beschuldigend want het is vaak allemaal goedbedoeld. Dat goedbedoeld pampieren komt voort uit angst. Angst om als ouder te kort te schieten – maar als trainer ook de angst voor het scorebord, de angst dat het team niet speelt als FC Barcelona en daarvoor gaat afgerekend worden door de ouders langs de lijn of door de clubleiders. **Dat opvoeden en opleiden niet altijd van een leien dakje gaat, daar moeten ouders en trainers in eerste instantie weet van hebben – het is eigen aan de opdracht – leer het omarmen !**

Sta ook eventjes stil bij jezelf als ouder/trainer en ga na waar jouw angsten zitten want vaak projecteer je je eigen angsten op je kind/spelers en dat zorgt voor onnodige stress en spanningen wat het groei- en ontwikkelproces zeker niet stimuleert. **Het louter besef van je eigen angsten maakt al veel duidelijk!**

Elke ouder/trainer wil dat zijn kind/speler ontwikkelt, beter wordt en het goed heeft. Gelukkig en zelfstandig ontwikkelen in een prestatie maatschappij is geen sinecure. **Kinderen en spelers autonomie geven werkt.** Ik zeg niet dat je kinderen en spelers altijd hun zin moet geven, maar het helpt om naast de speler/je kind te gaan staan en vrijheid te geven. Vooral geen dingen oplossen, maar **groeivragen** stellen : “hoe kan je ervoor zorgen dat dit niet meer het geval is?”, “hoe zou je je hierin kunnen verbeteren?”, “hoe pak je het de volgende keer aan?”, “wat heb je opgestoken van de training?”, ... Eventjes terugtoetsen naar mijn eigen curlingmomentjes als papa, ... Wellicht hadden mijn kinderen veel meer geleerd uit de door hen zelf gecreëerde context : sleutel vergeten - kluisje blijft dicht of zwemgerief vergeten – is een nota in de schoolagenda. Hen achteraf beschuldigend aanspreken dat ze meer moeten plannen en bezig zijn met hun school werkt niet ! De bal terugkaatsen en schakelen naar die groeivragen zorgt wel voor **ontwikkel dynamisme**. *“Dochterlief, hoe zorg je ervoor dat je de volgende keer wel je sleutel van je kluisje bijhebt?” of “zoonlief, hoe pak je het de volgende keer aan?”*. Het begeleiden en laten groeien is een domein waar ook nog wat winst is te maken in de sport. In dat verband meteen ook een oproep om de term “**coach**” wat op te waarderen want een coach begeleidt en stuurt mensen en sporters. Balbal Vista vzw wil in de toekomst inzetten op het **ondersteunen van ouders en hen het ontwikkel dynamisme leren eigen maken**. We bieden ook trainers de mogelijkheid om te **schakelen naar het coachen** van sporters in plaats van het trainen van sporters of wellicht is een combinatie van beiden het meest ideale. Dit item zal zeker het onderwerp worden van een volgende blogpost van Balbal Vista want we schrijven graag aan het groei -en ontwikkelverhaal van kinderen en jongeren !

Het is belangrijk dat kinderen en spelers weten dat ze niet altijd minstens een 8 op 10 moeten halen en ze fouten mogen maken. **De verbondenheid met je speler / kind helpt** dit proces te ondersteunen. Steeds oprechte interesse tonen, er steeds zijn, luisteren, een knipoog, wat humor, ... een warme schouderklop of knuffel zorgt finaal voor rust, vertrouwen en verbondenheid in moeilijker situaties. Fouten maken en tegenslagen bieden op die manier leermomenten voor alle partijen. Van een zwembroek en sleutel naar verantwoordelijkheid leren dragen & leren plannen door middel van een open en verbonden ouder- en coachhouding.

Naast de autonomie en de verbondenheid moet de speler/de jongere het gevoel hebben dat hij zich kan en mag ontwikkelen. Het is de taak van de trainer/ouder om een leerklimaat te creëren waarin de speler/de jongere optimaal **ontdekkend mag leren**. Het is in eerste instantie belangrijk dat de speler/de jongere zicht heeft op zijn **kwaliteiten en talenten**. In de praktijk merken we heel vaak dat het stil blijft bij jeugdvoetballers als we vragen : “wat kan je goed?”, “wat is jouw talent?”, “waar ben je onderscheidend in?” Ook ouders hebben het vaak moeilijk om de **talenten** van hun zoon / dochter **juist te schetsen en in te schatten**. Pijnlijk !

Balbal Vista vzw helpt graag als talentenfluisteraar in dat proces. Spelers leren nadenken waar ze goed in zijn en daarbij ook de ouders betrekken en hen helpen om een **juist beeld te leren vormen van de vaardigheden** van hun zoon/dochter. Niet elke coach en ouder heeft een juist beeld van die talenten van zijn kind/speler. Weten wat de vaardigheden zijn is één, maar daarnaast moeten we als trainer/ouder proberen om **een context te creëren waarin spelers/jongeren het gevoel hebben te mogen ontwikkelen en daarbij hun vaardigheden mogen aanspreken**. Een voorbeeld ter illustratie, ... Peter heeft als talent dat hij anderen makkelijk enthousiast kan maken en goed ideeën kan omzetten in actie. Hij is een aansteker en meetrekker. Als trainer geef je hem dan uiteraard vaak het woord, geef je hem vrijheid en wellicht maak je hem kapitein van het elftal. Wanneer zijn ouders zijn kwaliteiten weten in te schatten dan zeggen ze geen neen als Peter vraagt om leider te worden in een Chiro of KSA context.

Het lijkt allemaal evident maar het begint bij het juist zien en erkennen van de werkelijke competenties en vaardigheden van de speler/de jongere om nadien de juiste en gepaste ontwikkelingscontext te creëren.

Exacte levenskunst waarin Balbal Vista vzw dagelijks exploreert en graag helpt !

Kristof Mortier